

A Biblia cselekményének, átfogó történeti ívének és fénypontjainak rövid összefoglalása*

A (bibliai) rövidítések, a Bibliát és fordításait illetően ld. hivo.hu/00biblia.htm.

Miután egy egyetemista életében először elolvasta az Újszövetséget, a Jézus életét bemutató négy evangéliumra és a jövőt elénk táró Jelenések könyvére utalva így reagált: „Az elején mintha négyszer mondták volna el ugyanazt a történetet, de a végén az a sci-fi igazán tetszett”. Velünk is könnyen megeshet, hogy részleteiben és egészében alaposan félreértjük a Bibliát, ha nem értjük meg fő üzenetét, átfogó mondanivalóját. A Biblia 66 könyvét kb. másfél évezred alatt több mint 40 különféle rendű, rangú és foglalkozású emberi szerző írta három kontinensen és nyelven, de egyetlen végső, isteni Szerzője csodálatosan egységes, egybefüggő és szépséges történetet közölt benne. Ez a történet a világ (a valóság) története, mely rólunk (is) szól – az egyéni, személyes történetünk ebbe a nagy, átfogó világ- és üdvtörténetbe van ágyazva –, de nem mi vagyunk a főhősei, hanem Isten, pontosabban Jézus Krisztus, a „királyok Királya és uraknak Ura” (1Tim 6,15; vö. Jel 17,14; 19,16). Isten nemcsak a történet szerzője és főhőse, hanem annak mozgatója, megvalósítója is.

Jézus a feltámadása és a mennybemenetele közötti 40 nap egyikén találkozott a tanítványjaival, és „Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt... Majd így szólt hozzájuk: »Ezt mondtam nektek, amikor még veletek voltam: be kell teljesednie mindannak, ami meg van írva rólam a Mózes törvényében, a próféták könyvében és a zsoltároknak.« Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat” (Lk 24,27.44-45). A teljes Ó- és Újszövetség bármelyik könyvét és részét csakis úgy érthetjük meg jól és igazán, ha felismerjük, hogyan kapcsolódik és illeszkedik a nagy egészhez, ehhez a mindvégig Jézus Királyról, az Ő dicsőségéről szóló átfogó történethez, melynek középpontjában más szóval „az Atyaisten van..., aki a Szentlélek által elküldi a Fiút, hogy az ő dicsőségére meghódítsa az emberiség szívét.” (33. o.) Tehát egy „romantikus (szerelmes) történetről” van szó, melynek Főhőse (a Király) gigászi akadályokat leküzdve jut el a boldog beteljesülésig, a Bárány menyegzőjéig, mellyel lényegében a bibliai történet végződik (Jel 19,7-9; 22,17). Alább vázolom e történet néhány fontosabb mozzanatát, melyekből kirajzolódik az egész történet íve.

A. Ószövetség.

1. **A Király teremt és szövetségeket köt.** A Biblia első mondata így hangzik: „Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet.” (1Móz 1,1) Ő az egész

világmindenség Teremtője és teljhatalmú Ura („Az ÚR a mennyben állította fel trónját, királyi hatalmával mindenben uralkodik” [Zsolt 103,19]), aki Krisztus, „a második/utolsó Ádám” által teremt mindent (Jn 1,1-3; Kol 1,15-20; Zsid 1,1-3; 1Kor 15,45-47; Róm 5,12-21). Ő a teremtő szavával hozza létre a tengert és a szárazföldet meg azok lakóit, beleértve a teremtés koronáját, az Isten képmására férfivá és nővé alkotott embereket, akiknek azt a küldetést adja, hogy az Ő hasonlatosságát terjesszék a földön (1Móz 1,27-28), őrizve és művelve a kertet, azaz Isten jelenlétének, az emberrel való bensőséges kapcsolatának és együttlétének színhelyét (1Móz 2,15). Ez a létük célja – hogy az Ő dicsőségét tükrözzék, élvezzék. Szövetséget köt az emberrel, feladatokat és kötelezettségeket ruházva rá, áldást ígérve az engedelmességért és átkot az engedetlenségért (1Móz 2,16-17), majd létrehozza a házasság intézményét (amely egy férfi és egy nő nyilvános és lényegében életre szóló szövetsége, ld. a Mal 2,14-16-ot és *Holtig hű házasság* c. tanulmányomat: hivo.hu/HRHH.pdf), és rögtön meg is valósítja azt **Ádám és Éva** között (1Móz 2,18-25). „A Bibliában később felfedezzük, hogy a szövetség célja Isten királyi hatalmának és uralkodásának megalapozása és kiterjesztése” (33. o., ld. alább is).

2. **A Király átkoz és szabadulást ígér.** Az ember kudarcot vallott Isten lakhelyének őrzése és az engedelmesség terén, Isten szava helyett egy azt megkérdőjelező teremtmény megtévesztő szavaira hallgatva, majd egymást, a kígyót, sőt Istent hibáztatva (1Móz 3). Isten a jelenlétéből való száműzetés és végül a fizikai halál átkával sújtja az ellene lázadó, bűnbe esett embert, s mindez a férfi és a nő viszályához is vezet. Ugyanakkor Isten megígéri, hogy Éva **utóda** (Krisztus) egy napon eltiporja ellenségét, a kísértő kígyót (a Sátánt, 1Móz 3,15; Jel 20,2; Kol 2,15).

3. **A Király ítél és kegyelmez.** A bűnbeeséskor a világba jött bűn egyre jobban terjedt, s idővel teljesen elhatalmasodott a földön (1Móz 6,5), bár volt egy ember (**Énók**), aki olyan szoros kapcsolatban élt Istennel, hogy „egyszer csak eltűnt, mert magához vette őt Isten” (1Móz 5,24). Isten ítéletként özönvízzel árasztotta el a világot, de megkegyelmezett az egyetlen igaz embernek, **Nóénak** és családjának (1Móz 6–9), szövetséget kötve velük és megígérve, hogy többé nem pusztítja el özönvízzel a földet (1Móz 9,11). Az özönvízből a bárka általi megmenekülés és később „ennek képmása, a keresztség” (amely a Krisztus halála általi megmenekülésünket jelképezi és pecsételi meg, 1Pt 3,20-21) egyaránt a megváltásra emlékeztet minket (Kol 2,12).

4. **A Király áld(ást ígér).** Az emberek Isten elleni lázadása az özönvíz után is folytatódott: az Úr tisztelete és hirdetése helyett maguknak akartak nevet szerezni, ezért Isten szétszórta őket (1Móz 11). Azonban kiválasztott és elhívott egy Ábrám nevű embert (akit később **Ábrahámnak**, „népek atyjának” nevezett el, 1Móz 17,5), szövetséget kötve vele és megígérve neki: „Nagy néppé teszlek, és

megáldalak, naggyá teszem nevedet, és áldás leszel. Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.” (1Móz 12,2-3) Ábrahám idős volt, akárcsak felesége, Száraj (később Sára), aki ráadásul meddő is – Isten mégis fiút ígért nekik, és Ábrahám hitt Istennek, Ő pedig ezt számította be neki igazságul, minden hívő atyjává téve őt (1Móz 15,6; Róm 4,16-17]; Gal 3,7-9). Ábrahám Istennel való bensőséges kapcsolatban és bőségben élt („Isten barátjának neveztetett”, Jak 2,23; vö. 2Krn 20,7; Ézs 41,8). Bár komoly bukásai is voltak (a feleségével kapcsolatban, 1Móz 12,11-20; 16; 20), Istenbe vetett hite igen nehéz próbáját kiállta (1Móz 22; vö. Zsid 11,8-19). Isten ekkor ismét részletesebbé tette ígéretét: „...és a te utódod által nyer áldást a föld valamennyi népe, mert hallgattál szavamra” (1Móz 22,18). Innentől az Ószövetség története Ábrahám családjára fókuszál: fiára (Izsák, aki Krisztus feltámadásának előképévé lett, 1Móz 22; Zsid 11,17-19), unokájára (Jákób, aki Istennel viaskodik, és az Izráel nevet kapja tőle, 1Móz 32,29) és annak tizenkét fiára, Izráel tizenkét törzsének ősatyjaira. A Biblia első könyvének végén Ábrahám családjá még az ígért földjén kívül van, de Jákób megjövendöli, hogy örökké uralkodó oroszlán származik majd fia, Júda törzséből (1Móz 49,9-10; Jel 5,5-9).

5. A Király megment. Jákób második legkisebb fiát, **Józsefet** – akit hön szeretett felesége, Ráhel szült neki hosszú meddőség után –, apja kedvencét a (fél)testvérei meggyűlölik és eladják rabszolgának, de mindenütt megsegíti őt szeretett Istene, akihez (hit)hűen ragaszkodik (1Móz 39,9), és végül Egyiptom második emberévé és a földet sújtó nagy éhínség idején a családja (sőt az országa) megmentőjévé teszi őt, aki végül (szintén Krisztus előképeként) nagylelkűen megbocsát testvéreinek (1Móz 37–50), kijelentve: „*Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt, hogy úgy cselekedjék, ahogyan az ma van, és sok nép életét megtartsa.*” (1Móz 50,20)

6. A Király megszabadít. Jákób családja Egyiptomban marad és ott megszorodva rabszolgává lesz, de 400 év múltán Isten elküldi **Mózes**t (miután 40 évig készítette fel őt pásztorkodással a pusztában, ahová gyilkossága miatt menekült, 2Móz 2), hogy kivezesse népét a szolgaságból. A tizedik csapás (az elsőszülöttek halála) nemcsak a szabadulásukat jelenti, hanem a páskabarány vére általi megkíméltetésük a Krisztus (az Isten Báránya, Jn 1,29) általi megváltásukat is előre jelzi (2Móz 3–13). Az akkor élő izráeliek azt mondták volna: „rabszolgák voltunk és halál várt ránk, de egy bárány vére menekülést biztosított számunkra a rabságból, most pedig Isten köztünk él, és Őt követve az ígért földjére tartunk”. Pontosan ezt mondják ma a keresztények is (45. o., idézet Tim Kellertől). „A szabadulás tetőpontján, a tenger kettéválásakor az egész nép dicséretben tört ki, hogy a szabadulást ünnepelje (2Móz 14), majd Isten hatalmas tetteire válaszul Mózes az Úristent dicséző éneklet közben vezette a népet” (45. o., 2Móz 15). Krisztus keresztje és vére által még nagyobb „kivonulásban” és (a bűn uralmától

való) szabadításban részesített minket Isten: „*Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és ő vitt át minket szeretett Fiának országába, akiben van megváltásunk és bűneink bocsánata.*” (Kol 1,13-14; vö. ApCsel 7,25.35)

7. A Király parancsol, áld, átkoz és irgalmaz. A Sínai-hegynél Isten **Mózes** által átadta népének a kőtáblákra írt tízparancsolatot, és szövetséget kötött velük, komoly áldásokat és átkokat helyezve kilátásba parancsainak megtartása és megszegése esetére (2Móz 19–23). A nép engedelmességet ígért, de azonnal megszegte a szövetséget: Mózes még le sem jött a hegyről, máris bálványt készítettek maguknak (2Móz 32). „*A földön élő minden embernél alázatosabb*” Mózes (4Móz 12,3) Jézushoz hasonlóan közbenjárt a népért, egészen közlelről találkozá Istennel, akihez általában is nagyon közel állt (4Móz 12,8), és aki így jelentette ki magát neki: „*Ekkor szállt felhőben az ÚR, odaállt mellé, és kimondta az ÚR nevet. Elvonult előtte az ÚR, és így mondta azt ki: Az ÚR, az ÚR irgalmas és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy! Megtartja szeretetét ezeréig, megbocsátja a bűnt, hitszegést és vétet. Bár nem hagyja egészen büntetés nélkül, hanem megbünteti az atyák bűnéért a fiaikat és a fiak fiait harmad- és negyedéig.*” (2Móz 34,5-7) Isten megkímélte őket, de hitetlenségük miatt végül 40 évig a pusztában kellett bolyonganiuk, ahol a 20 év fölöttiek elhullottak, és így nem mehettek be Kánaánba, az ígért földjére (4Móz 13–14). Mózes sem mehetett be egy korábbi bukása miatt (4Móz 20,1-13). Isten közben hűségesen és csodálatos módon gondoskodott róluk, de csak a maradékuk mehetett be oda. Isten (és Mózes) tudta, hogy senki nem tudja megtartani törvényét, ezért új szívet (és szövetséget) ígért népének (5Móz 29–30[6]; Zsid 7,11-12). A mózesi törvényben a bűn(eik)ért bemutatott állatáldozatokat írt elő, melyek Jézusra, a tökéletes áldozatra és egyben főpapra mutattak (Róm 3,25; Zsid 2,17; 1Jn 2,2; 4,10).

8. A Király vezet, győzelmet és vereséget ad (fegyelmez). Isten végül beviszi népét az ígért földjére **Józsue** szolgálatai által, akinek meghagyja: „*Ne hagyj abba ennek a törvénykönyvnek az olvasását, hanem tanulmányozd éjjel-nappal, őrizd meg, és tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva. Akkor sikerrel jársz utadon, és boldogulsz. Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az ÚR, mindenütt, amerre csak jársz.*” (Józs 1,8-9) Józsue („az Úr [Jahve] a szabadulás/segítség”, görögül Jézus [Jézusz]) nagy hadvezér volt, de egyedül Isten tette naggyá a belé vetett hit(hűség) által. Isten kettéválasztotta előttük a Jordán folyót (Józs 3–4), ledöntötte Jerikó kőfalait (Józs 6), és bár utána Ajnál veszíteni engedte őket engedetlenségükért (Józs 7), később az egymást követő ütközetekben sorra győzelmet adott nekik, így elfoglalták az egész országot (Józs 23,43-45). A nép már az ígért földjén lakott, de szíve a világban maradt és a saját feje szerint élt, ezért Isten újra meg újra kiszolgáltatta őket ellenségeiknek, majd **bírákat** támasztva megszabadította őket (Bír 2,10-23).

9. A Király uralkodik. Izráel tudta, hogy az Úr a Királya, de elutasította Őt, és

a többi néphez hasonlóan királyt kért magának. Isten csakugyan adott nekik egy királyt (Sault), aki jól (alázatosan, hűségesen és engedelmesen) indult, de idővel csúfosan elbukott (1Sám 8–15). Ezért Isten egy szíve szerinti embert választott ki és tett a királyukká **Sámuel próféta** által: a Júda törzséből való **Dávidot** (1Sám 13,14), aki a betlehemi Isai fia volt, és egy móábi asszonytól, Ruttól származott (Ruth 4,17). Dávid az Istenbe vetett hite által pásztorként megölt oroszlánt és medvét, majd legyőzte Góliátot és a nagy túlerőben levő ellenséges seregek sokaságát (1Sám 17). Isten vele is szövetséget kötött, örökre megmaradó (uralkodó)házat ígérve neki (2Sám 7). Dávid ugyan házasságtörést követett el Betsabéval és megölette annak férjét, de idővel szívből megbánta ezt (Zsolt 32; 51), és Isten megbocsátott neki, bár keményen megbüntette őt és vétkes családját, népét (2Sám 11–17). Dávid Jézusra vonatkozó próféciákat is leírt a zsoltáraiban (pl. Zsolt 22; 110), s ő akarta felépíteni Isten házát (templomát), de ezt Betsabétól született fia, **Salamon** tehette meg, aki kérésére páratlan bölcsességet és ráadásul hatalmas gazdagságot is kapott Istentől (ld. bibliai műveit, a Példabeszédek és a Prédikátor könyvét meg az Énekek énekét), de szintén elbukott a szex, a pénz és a hatalom gyakran végzetes kísértéseiben, ezért utána kettészakadt az ország a déli Júdára és az északi Izráelre (1Kir 11–12).

10. **A Király elűz.** Északon egyetlen jó király sem volt; a nép a bálványait és a saját gonosz szívét követte, ezért Isten a nagy csodákat tevő, halottat feltámasztó és a Jordánt kettéválasztó **Illés** és **Elizeus** próféták által intette, majd kiszolgáltatta őket az asszíroknak, akik Kr. e. 722-ben elhurcolták és máshol telepítették le őket (1Kir 13–2Kir 17). Júdában voltak jó királyok (néhányan egészen Dávid nyomán jártak), de végül a sok bűnük miatt Kr. e. 586-ban a babiloniak kezébe estek, akik fogságba hurcolták őket (2Kir 25).

11. **A Király ígéretet tesz.** Isten a szolgálói, a **próféták** által a szétszórás és a fogság borzalmai közepette is életben tartotta és megújította népének reményét. **Jeremiás** által megígérte nekik, hogy visszaviszi őket földjükre (Jer 16,13-15), sőt ennél sokkal többet és jobbat is ad: **„új szövetséget kötök Izráel és Júda házával... Törvényemet a belsejükbe helyezem, szívükbe írom be. Én Istenük leszek, ők pedig népem lesznek. Akkor nem tanítja többé egyik ember a másikat, ember az embertársát arra, hogy ismerje meg az URat, mert mindenki ismerni fog engem, kicsinyek és nagyok – így szól az ÚR –, mert megbocsátom bűneiket, és nem gondolok többé vétkeikre.”** (Jer 31,31-34). **Ézsaiás** és mások által pedig azt ígérte, hogy eljön egy titokzatos alak, az Úr szolgálója és fölkentje (Messiása), aki Dávid házából származik: **„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A Seregek URának féltő**

szerepete viszi véghez ezt!” (Ézs 9,5-6) Isten e Szolgájának sokat kell majd szenvednie, és meghal népe (sőt a világ) bűneiért (Ézs 53; vö. 1Pt 1,10-12).

B. Újszövetség.

1. **A Király megérkezik, tanít és páratlan csodákat tesz.** Végül 400 évi próféta hallgatás után megérkezett a várva várt Király: **Jézus** (a szabadító), Ábrahám és Dávid megígért utóda, hogy megváltson és bűneiből megszabadítson magának egy népet (Mt 1). A sötétség évszázadai után eljött a világ világossága, az igazi világosság, az emberré lett Fiú Isten, hogy megismertesse az emberiséggel az Atya Istent (Jn 1,1-18). Ő az ígélet szerint szüztől született Betlehemben és köztünk élt (innen az egyik neve: Immánuél [velünk az Isten], Ézs 7,14; Mik 5,1), s háromszoros értelemben is fölkent („messiás”, görögül **Krisztus** [khrisztosz]) volt: király, (fő)pap és próféta egy személyben. Születését (melytől a naptárban az éveket számítjuk) az Úr anyala adta hírül a pásztoroknak: **„Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”** (Lk 2,11) Jézus a mennyei Atyjával való töretlen közösségben tökéletes, büntelen életet élt, páratlan tanítást adott át követői szűkebb körének és a köré sereglő tömegeknek, s rengeteg elképesztő csodát tett, igazolva, hogy Ő a megígért Messiás (ld. a négy evangéliumot és a Rá vonatkozó fontosabb próféciákat: hivo.hu/02jezus.htm).

2. **A Király szenved és kereszthalálával megment.** Mindezek ellenére sem a családja, sem a népe nem értette meg igazán Őt és küldetését – még a tizenkét tanítványa sem. Ők a római uralom alóli felszabadulást és dicsőséges uralkodást vártak, Jézus viszont tudta, hogy tisztelet és imádat helyett végül árulás és elutasítás, majd rabszolgáknak és bűnözőknek járó iszonyatos és gyalázatos kivégzés vár rá. Az oly régen várt Királyt könyörtelenül kigúnyolták és megkínózták, keresztre feszítve Őt. Ezzel vált valóra Isten örök terve: **„a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.”** (Ézs 53,5-6) **„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”** (Jn 3,16). A Megváltó Úr Jézus Krisztus „engesztelést szerzett a nép bűneiért” – az enyémért és a tiedért (Zsid 2,17). Ingyen kínálja az üdvösség ajándékát minden hívőnek, de ez a hit nyilvánvalóan együtt jár azzal, hogy az életünk irányítását feltétel nélkül átadjuk Neki mint a mindenható, mindent tudó és mindig a javunkat munkáló Istennek – mi mást tehetnénk józan ésszel? (Róm 8,28) **„Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.”** (Jn 3,36)

3. **A Király feltámad és küldetést ad.** Jézus harmadnapon feltámadt

halottaiból, ahogy többször megígérte (Mt 12,40), mindenkinek megmutatva, hogy Ő a mindenható Király. Legyőzte a halált és a bűnt, megszabadítva foglyaikat – minket, benne hívő embereket. Negyven napon át sokaknak megjelent (egyszerre több mint 500 embernek is, 1Kor 15,5), és a mennybemenetele előtt megbízta követőit: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28,18-20) Az a feladatunk, hogy Krisztus Király tanítványai, követői legyünk és azzá tegyünk mindenkit, akit csak tudunk – más szóval a krisztusi jellemünkkel és az Őt és evangéliumát hirdető szavainkkal tanúskodjunk Róla (ld. hivo.hu/evsum.htm). Megtért, újjászületett keresztényként is képtelenek vagyunk magunktól milderre – csakis Ő tudja ezt véghez vinni általunk a belé vetett hitünk révén.

4. **A Király uralkodik.** Amint az előbb láttuk, mennyen és földön minden hatalom az Úr Jézusnak adatott (ld. még Kol 1,15-17). Ő tartja fenn hatalmas szavával a mindenséget (Zsid 1,3), mindennel az övéi javát szolgálva (Róm 8,28). A mennybemenetele után tíz nappal (pünkösdkor) elküldte követőinek a Szentlelket, aki azóta is lakozást vesz a hívőkben a megtérésükkor, újjászüli és „elpecsételi”, eljegyzti őket Istennek (Ef 1,13; Tit 3,5-6). Ily módon Krisztus a hívőkben él, ők pedig Krisztusban (Jn 14,20; 15,4-7; 17,21-23; Róm 6,11; 8,9-11; 2Kor 5,17; Gal 2,20). A megtért hívők együtt alkotják „Krisztus testét”, az egyházat, melynek Ő a feje (Ef 1,17-23). Hit által Őbenne növekednek (megszentelődnek), egyre jobban megismerve Őt, gyönyörködve benne és a képére formálódva (2Kor 3,18; 2Pt 1,2-3; 3,18). Őbenne kaptuk és kapjuk meg azt a mérhetetlen kincset, amit Isten az Őt szeretőknek készített – Őbenne minden a mienk (1Kor 1,30; 3,21-23). Az egyház „választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet” (1Pt 2,9). Királyi gyermekeként egyfajta „fordított királyság” polgárai vagyunk: „aki a legnagyobb közöttetek, olyan legyen, mint a legkisebb, és aki vezet, olyan legyen, mint aki szolgál” (Lk 22,26). E mennyei királyság követőiként annak földi képviselője és terjesztése a feladatunk, ezért is imádkozunk a „Miatyánkban” (2Kor 5,20; Mt 6,10). Halálunkig a „már igen” és a „még nem” közti feszültségben élünk, „isteni természet részeseivé” válva (2Pt 1,4), de mindvégig küzdve bűnös, régi énünkkel, „öemberünkkel” (Kol 3,1-5; Ef 4,22-32; Róm 6-8). Ahogy Krisztusban egyre jobban megismerjük a szent és tökéletes Istent, úgy a magunk bűnösségére is egyre jobban ráébredünk – amint az Pál apostol példáján is jól látható (1Kor 15,9; Ef 3,8; 1Tim 1,15). Jézus követői a szenvedés útján követik Mesterüket, megtagadva magukat, a keresztyüket hordozva és üldöztetést viselve el a hitetlen, bukott világ szenvedő foglyaiként (Mt 16,24; Jn 15,20; 2Tim 3,12; 1Pt 2,21-25). „A gyülekezeti tagság szerepét komolyan kell

venni. Ez azt jelenti, hogy gondosan be kell tartani Krisztusnak a [keresztségre] és az úrvacsorára vonatkozó parancsolatait. A bibliai rendelkezések hűséges gyakorlása együtt jár az új tagok felvételének és az egyházfegyelem gyakorlásának gyülekezeti felelősségével” (122. o., ld. Mt 18,15-20; 1Kor 5-6; bővebben ld. *Biblikus gyülekezetvezetés – Út a keresztény egyház egysége és a remélt ébredés felé* c. könyvem [hivo.hu/HRBGY.pdf] 2. és 4. függelékét [utóbbi az egészséges gyülekezetek ismertetőjeleit sorolja föl címszavakban]).

5. **A Király visszatér.** Jézus sokszor és sokféleképpen megígérte, hogy egy napon visszatér majd „nagy hatalommal és dicsőséggel”, hogy szétzúzzon minden ellenállást, új testben feltámassza a halottakat, s cselekedeteik szerint megítéljen minden valaha élt embert, örök kárhozatba taszítva az engedetleneket, azaz hitetleneket, és jelenlétének örök örömeivel jutalmazva és dicsőítve meg a benne hívőket (Mt 24,30-25,46; 1Kor 15,52; 2Kor 5,10; 1Pt 4,5; Jel 20,10-15). Követői tehát hittel, hűségesen várják Királyuk és Völegényük, az Úr Jézus Krisztus visszatérését, segítségével állhatatosan törekedve a jó cselekvésére (Tit 2,11-14). Ő betetőzi az emberi történelmet, és véget vet a mostani világnak: új eget és új földet alkot, ahonnan száműz minden rosszat, szenvedést, bűnt és halált, s ahol az övéi örökké boldogan vele élnek és uralkodnak, Őt egyre bensőségebben megismerve és imádvá, benne örömeiket lelve (2Pt 3,10-13; Jel 21,1-4; 22,3-5).

* Bővebben ld. Nick Roark és Robert Cline: *Bibliai teológia – Az evangélium hiteles tanítása a gyülekezetben* (Paulus, 2024), 3-4. fejezet. E könyvből való a jelen írás koncepciója és legtöbb gondolata, erre vonatkoznak az oldalszámok. Az 5. fejezet részletesen bemutatja, hogyan értelmezhető egy bibliai szakasz a nagy történet fényében. A könyv ingyen letölthető itt: <https://www.9marks.org/books/?lang=hu>.

Hargitai Róbert (www.hivo.hu), 2024. 12. 27–2025. 01. 28.
Változtatás nélkül szabadon másolható.